

רס"ן ד"ר מרינה קמינסקי התעקשה להיכנס עם הגדוד שלה לשטח לבנון במהלך מלחמת לבנון השנייה. 33 ימי לחימה וטיפול בעשרות פצועים העניקו לה לימים צל"ש אלוף פיקוד המרכז על הפגנת אומץ לב, נחישות, דבקות במשימה, רעות ומקצועיות כרופאה עדי רחמיאן

"כל חייל חייב להיות בטוח שיש לצידו מישהו שיכול להציל חיים"

צילום: דובר צה"ל

קייץ 2006 ארעה חטיפת החיילים אהוד גולדווסר ד"ל ואלדד רגב ד"ל החטיפה הבילה את הצבא ליציאה ל"מלחמת לבנון השנייה". אל גבול הצפון נקרא גם גדוד "הבוקעים" בחטיבת 401 של חיל השריון. רס"ן ד"ר מרינה קמינסקי שהייתה קצינת הרפואה הגדודית נתבקשה להישאר על הגבול ולא להיכנס לשטח האויב יחד עם הגדוד שלה, עקב היותה אישה. "בהתחלה אמרו לי שאין ניסיון עם הכנסת קצינת רפואה, מיד אמרתי שאין דבר כזה, החיילים רגלים אלי והם יביים להרגיש בטוחים. כתבתי מכתב בקשה, מילאתי טופס התנדבות ונכנסתי יחד עם הגדוד שלי ועם החיילים של כי היה צורך בי כקצינת רפואה", מספרת רס"ן ד"ר קמינסקי. "כשהתחלה המלחמה הייתי כבר כמעט שנה בגדוד והיה לי חשוב להיות חלק מהמשימה יחד עם החיילים וכלחלק ממשפחת הבוקעים", הוסיפה. את כל ימי הלחימה מעבירה רס"ן

צילום: באדיבות המראיינת

ד"ר קמינסקי בתוך טנקבולנס, טנק לחם לכל דבר ועניין ובעת הצורך גם תחנה בה מטפלים בפצועים מן הלחימה. "למרות שחם בתוך הטנק, ככה צריך להילחם. לא החלפו אותי לאורך כל המלחמה כי כשאת רופאת יחידה את מחויבת הרבה מעבר כרופאה, כאזרחית וכקצינה. זה לא משהו אם אני עם החלק הלבן או עם המדים, אני מרגישה את תחושת המחויבות", אומרת רס"ן ד"ר קמינסקי. "כשהייתי בתוך לבנון ידעתי שזו מלחמה ואני חייבת להיות נכחת ולעשות כמה שיותר. את בנינה שלי הרבה מעבר למה אסור ומה מותר. יש חיילים באמצע וזה יותר חשוב מהכל כל פצוע הוא אחד ומיוחד, כולם מקבלים את הטיפול הכי טוב שניתן לתת באותם הרגעים כאשר בכל פצוע חיילים לטפל", היא משתפת.

/// הרגע שנידרש לרגל

לאורך 33 ימי הלחימה, טיפלה רס"ן ד"ר קמינסקי בעשרות לחמנים גם מהגדוד אליו הייתה שייכת אך לא פחות גם מגדודי ח"יר שפעלו סמוך לכוחות השריון. כשנה לאחר המלחמה נודע לרס"ן ד"ר קמינסקי שהיא מעמדת לצל"ש אלוף פיקוד מרכז בזכות הפגנת אומץ לב, נחישות, דבקות במשימה, רעות ומקצועיות כרופאה. "לבסוף נאמר לי שעברתי את הוועדה ונבחרתי לקבל צל"ש מבחנותי להיות מעמדת זה הרבה יותר חשוב מלקבל את העיטור עצמו", אומרת רס"ן ד"ר קמינסקי. "הסיבה הקרובה התרשמה מאוד, ההורים שלי תמכו בי לאורך כל הדרך על אף שזה לא היה מובן מאליו כי לצבא הגעתי בגיל 31. במהלך כל חייתי בצר"ל ביצעתי תפקידי שטח והורי תמכו מאוד לאורך כל הדרך ביחידות סגורות כשלא חוזרים כל יום הביתה תמיכה מהמשפחה חשובה מאוד", מסבירה רס"ן ד"ר קמינסקי. בחודש הבא צפויה רס"ן ד"ר קמינסקי לעלות על כתפיה את דרגות סגן אלוף וכעת היא נמצאת בקורס "אפק" במכללה הבין-דונית לפיקוד ומטה (פוי"ם). "להיות קצינת רפואה בגדוד זה אומר להיות הרפואה המטפלת גם בשגרה וגם בחירום. כל קצינת הרפואה הגדודית לעתיד צריכות לדעת שתמיד יכול להגיע הרגע שנידרש לדגל וכל חייל חייב להיות בטוח שיש לצידו מישהו שיכול להציל חיים", אומרת רס"ן ד"ר קמינסקי. ■

/// אין זמן לסנטימנטים

לאחר ימים ארוכים של לחימה, מצאה עצמה רס"ן ד"ר קמינסקי לצד הלוחמים בשטח בית גביל שבלבנון. זמן קצר לאחר הקרב הקשה בין כוחות גולני והצנחנים עם חיזבאללה, רס"ן ד"ר קמינסקי כבר מטפלת בשטח בפצועים רבים. "כקצינת רפואה לא ידעתי מה קרה, ידעתי רק שיש פצועים. באותו הרגע היה חשוב לפנות ולטפל בבי שנפגם כמה שיותר מהר", משחזרת רס"ן ד"ר קמינסקי את הרגעם הללו. "ידעתי שיש צורך בטיפול פוינו דחוף של הפצועים קשה יותר מי שתפגל את האירוע היו הלוחמים עצמם. אירוע כזה שונה במהותו מכל מה שמכירים באירועים בתוך הארץ, זה בשטח לבנון ומתוהו הפעולה שונה", מוסיפה. לדבריה של רס"ן ד"ר קמינסקי באירועים מהסוג הזה

